

„FAVETE LINGUIS”

A feltámadás hitében búcsúzunk Rónay Györgytől.

Horatius szavaí illenének ide: „Favete linguis”.

Mélységes csendben kellene gondolkoznunk arról, hogy milyen veszteség érte mindazokat, akik valaha is közel kerülhettek hozzá. Az ember azonban ki akarja fejezni legbensőbb érzelmeit és ezért túl a csenden könyves a szeme, összeszorul a szíve és így csendben mondja el azt, ami tulajdonképpen olyan nehezen megfogalmazható. Elmondja, hogy Rónay György példaadó katolikus volt. Valahogy ilyennek képzeljük el a II. vatikáni zsinat utáni világi katolikusokat. Rónay György jó ember volt és az nagyon. Nemcsak jelző ez. Jó ember volt a családjához. Sok ilyen katolikus családra lenne szükségünk. Ilyen megértésre. Ilyen segítségre. Ilyen örömrre a családban. Amit a család nem mondhat el most, elmondom én. Egyforma és el nem szakítható szeretettel szerette hitvesét, fiát, menyét és az utóbbi években legnagyobb örömeit, unokáit. Mi hisszük, éppen a húsvéti boldog bizonyosságban, hogy ez a jó ember átváltozott. Porhüvelyét itthagytta, de szelleme tovább él és bizonyosan tovább világít. Ha volt vezető, aki megértette munkatársait, minden gyarlóságukkal együtt, az ő volt. Nekem, személy szerint megadatott, hogy két évtizedig közelről lássam munkáját. Láttam ezt a munkát a jó napokban és a rossz napokban is. Egy dolog mindig világos volt előttem. Rónay György kitérések nélkül megy az úton. Hirdeti mindazt, amit lát, amit megtanult, amit jónak tart a maga és a mások számára. Milyen könnyű lesz a későbbi évek, sőt évtizedek folyamán erről a gazdagon termő fáról szakítani. Csak megőrizhessük mindazt, amit tőle láttunk, hallottunk, olvastunk, tanultunk.

A barátság nagy kincs. Embereket ismerünk, emberekkel érintkezünk, de vajon egy emberi életben hány emberről mondhatjuk el, hogy igaz jó barátunk. Ő is találkozott olyan emberekkel, akik a barátságról beszéltek, de érte nem tettek semmit. De hála Istennek, találkozott olyanokkal is, akik ezt a szót, hogy barátság, nem járatták le és mindvégig komolyan vették. Ezek voltak Rónay György igazi barátai. Ezek jelentkeztek azokon a napokon, amikor nem volt könnyű erről a barátságról beszélni.

Szerencsétlen az a megfogalmazás, hogy nincsenek pótolhatatlan emberek. Vannak, de nem sokan. Mi, rokonok, legközvetlenebb munkatársak és barátok tudjuk, hogy Rónay György ezek közé tartozott. Most úgy búcsúzunk tőle, mint amikor az ember valakinek azt mondja: a holnapi viszontlátásra. Hite ezen a téren szentpáli bizonyosság. Mi pedig tudjuk, hogy csak később lépjük át azt a küszöböt, amelyet ő már átlépett. A feltámadt Üdvözítő félelem nélküli békességet hirdetett apostolainak és tanítványainak. A most eltávozott Rónay György békességet hagyott maga után a szeretetben, a megértésben és mindenben, ami előre mutat.

Horatius szavaival kezdtük ezt a rövid búcsúzót „Favete linguis”. A csendben szépen, a feltámadt Krisztusban való hittel kísérjük Rónay György földi porhüvelyét a sírba és tudjuk, hogy szelleme, emberi nagysága itt maradt velünk és segít nekünk.